

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, zast. advokátem Mgr. Janem Švarcem, Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2020, čj. 140/2020-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, čj. 1 A 24/2020-81,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 15. 10. 2019 uznal žalobce (stěžovatele) vinným ze spáchání přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na silničních komunikacích (zákon o silničním provozu). Přestupků se stěžovatel dopustil při řízení motorového vozidla v Praze tím, že

I. dne 18. 3. 2019 při přeježdění vpravo z prostředního jízdního pruhu určeného pro přímý směr do pravého pruhu určeného pro odbočení vpravo nerespektoval vodorovné dopravní značky V1a „Podélná čára souvislá“ a V9a „Směrové šipky“, ohrozil a omezil v tomto pruhu jedoucí policejní vozidlo, před které se na bezprostřední vzdálenost zařadil, a proto řidič policejního vozidla musel náhle snížit rychlost jízdy, aby zabránil střetu;

II. dne 4. 4. 2019 u sebe neměl řidičský průkaz, jel po tramvajovém pásu a do světelně řízené křižovatky vjel na světelný signál s červeným světlem S1 „Stůj!“ a křižovatkou projel a v křižovatce nerespektoval dopravní značku C4a „Příkazaný směr objíždění vpravo“, křižovatkou projel po tramvajovém pásu;

čímž porušil § 4 písm. c), § 6 odst. 7, písm. a), § 12 odst. 5, § 13 odst. 2 a § 21 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal tak přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5, § 125c odst. 1, písm. k) zákona o silničním provozu.

Magistrát za to stěžovateli uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí magistrátu se stěžovatel odvolal; odvolání však neodůvodnil. Žalovaný odvolání zamítl. Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou městský soud rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V první kasační námitce stěžovatel namítá, že mu magistrát nedal před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vytýká magistrátu nedostatečné poučení v předvolání k ústnímu jednání, ze kterého prý neplyne, že ústním jednáním má být dokazování ve správním řízení završeno a že již správní orgán následně nehodlá provádět další důkazy. Dle stěžovatele mu byl správní orgán povinen sdělit předběžný názor na výsledek řízení, což neučinil. Ve druhé námitce stěžovatel vytýká žalovanému, že rozhodoval mimo pořadí napadených věcí. Třetí námitka míří na nepřislušnost správního orgánu, který v prvním stupni rozhodoval. Ve čtvrté námitce napadá projednání přestupku magistrátem v nepřítomnosti stěžovatele, navzdory jeho řádné omluvě. Důvodem nepřítomnosti prý bylo to, že magistrát odmítl přes opakované žádosti stěžovateli poskytnout kopii správního spisu. Stěžovatel se tak nemohl na jednání náležitě připravit. V páté námitce napadá nesprávné posouzení skutkového stavu a v šesté námitce napadá výklad významu sporných dopravních značek. V sedmé námitce stěžovatel brojí proti závěru soudu, který odmítl důkazy ve věci nepředložení řidičského průkazu. Řidičský průkaz mu prý zabavili na Filipínách a dosud mu jej nevydali zpět. V poslední námitce je napadeno nedostatečné odůvodnění trestu.

[3] Žalovaný souhlasí s napadeným rozsudkem, upozorňuje na účelovost procesní obrany stěžovatele a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

A. Nemožnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a projednání v nepřítomnosti stěžovatele

[5] Ze spisu magistrátu vyplývá, že ústní jednání bylo nařízeno celkem třikrát, a to 21. 5. 2019, 30. 7. 2019 a 9. 10. 2019. O jednání konaném dne 21. 5. 2019 byl stěžovatel informován dvakrát, přesto se na něj bez důvodné omluvy nedostavil. Namísto toho stěžovatel zasílal magistrátu opakovaně žádosti o zaslání kopie spisu, respektive se „omlouval“, že mu magistrát nezaslal požadovanou kopii spisu, tudíž se nemohl na jednání připravit. Řádně předvolán byl též na druhé jednání. Předvolání na třetí termín jednání dne 9. 10. 2019 bylo stěžovateli oznámeno dne 29. 8. 2019. Dne 8. 10. 2019 zaslal stěžovatel opět omluvu z jednání, neboť stále nedostal kopii spisu. Jednání dne 9. 10. 2019 proběhlo bez přítomnosti stěžovatele. Dne 15. 10. 2019 magistrát vydal rozhodnutí.

[6] NSS shrnuje, že postup magistrátu byl vůči stěžovateli značně benevolentní. Stěžovatel si byl dobře vědom práva zúčastnit se nařízených jednání. Bez rozumných důvodů však tohoto práva nevyužil. Již předvolání ze dne 26. 4. 2019 obsahuje poučení, dle něhož stěžovatel může navrhnout důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko. Stěžovatel se však v řízení omezil v podstatě jen na obstrukce. Součástí předvolání k jednání bylo také poučení o možnosti konat jednání bez přítomnosti obviněného, pokud se stěžovatel nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, s odkazem na § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Již městský soud správně uvedl, že stěžovatel se z jednání ani jednou řádně neomluvil (blíže body 61 až 64 rozsudku městského soudu). Zákonným důvodem omluvy nemůže být stěžovatelova teze, že mu měl magistrát okopírovat obsah spisu. Jak městský soud v bodě 64 rozsudku správně uvedl, správní orgán rozhodně nemá povinnost vyhotovit přestupci kopii celého spisu. Taková povinnost rozhodně neplyne ani z § 36 odst. 2 věty druhé správního řádu (povinnost správního orgánu na požádání poskytnout informace o řízení). K seznámení se s obsahem spisu slouží právo účastníka do spisu nahlédnout (§ 38 odst. 1 správního řádu).

[7] Ze žádného právního předpisu neplyne ani povinnost správního orgánu sdělovat účastníkům, kdy v budoucnu ukončí dokazování. Správní orgán postupuje podle zásady volného

pokračování

hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) a vede řízení pokud možno bez průtahů a efektivně. Požadavek stěžovatele na vyslovení stanoviska, zda po ústním jednání bude dokazování završeno, je nelogický, neboť správní orgán nemůže předem vědět, jaký obsah přinese eventuální výpověď obviněného a jak tato výpověď ovlivní hodnocení shromážděných důkazů. Správní orgán proto nemůže ani předem vědět, zda nebude nutné provést ještě další důkazy. Z ničeho neplyne ani povinnost správního orgánu sdělit přestupci předběžný názor na výsledek řízení, jak se stěžovatel mylně domnívá.

B. K rozhodování mimo pořadí napadených věcí

[8] K námitce, že žalovaný rozhodoval mimo pořadí napadených věcí, se přesvědčivě vyjádřil již městský soud v bodu 68 rozsudku. Stěžovatel podobně jako v žalobě nerozvádí, že by postupem žalovaného byl nějak zkrácen na svých právech. Zmiňuje jen možnost svévole při rozhodování. NSS k tomu zdůrazňuje, že přestupce nemá právo na prekluzi přestupku u orgánu, který je přestupkovou agendou zavalen. Žalovaný u jednání před městským soudem srozumitelně vysvětlil, na základě jakých kritérií některé věci při svém rozhodování „předřadil“ (mj. závažnost přestupku a zbývající doba pro prekluzi přestupku). Tím se jasně vyloučila i stěžovatelova úvaha o svévolném rozhodování žalovaného.

C. Magistrát byl věcně příslušný k rozhodnutí o stěžovatelově přestupku

[9] Stěžovatel podobně jako v žalobě namítá věcnou nepříslušnost magistrátu k rozhodování o přestupku. Rozhodovat prý měl nikoli magistrát, ale úřad městské části. K této námitce se městský soud detailně vyjádřil v bodech 44 až 54 rozsudku. Podle § 60 odst. 1 přestupkového zákona je *správním orgánem příslušným k řízení obecní úřad obce s rozšířenou působností, nestanoví-li zákon jinak*. Silniční zákon *jinak* nestanoví, naopak potvrzuje, že přestupky projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností [§ 125e ve spojení s § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu ve znění do 30. 9. 2020]. K řízení bude místně příslušný správní orgán, v jehož obvodu byl přestupek spáchán (§ 62 odst. 1 přestupkového zákona).

[10] Podle § 2 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, *svěří-li zákon orgánům hlavního města Prahy výkon státní správy, je území hlavního města Prahy správním obvodem*. Podle § 32 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze orgánům městských částí lze v mezích zákona svěřit Statutem přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena mj. orgánům obcí s rozšířenou působností, není-li dále stanoveno jinak. Vyhláška č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. města Prahy, však na úřad městské části žádnou přenesenou působnost v oblasti přestupků v dopravě nesvěřuje. Lze tedy již jen za pomoci jazykového výkladu zákona konstatovat věcnou příslušnost magistrátu k rozhodnutí o přestupcích. Stěžovatele lze odkázat na bod 53 napadeného rozsudku, kde městský soud přesvědčivě vysvětlil, proč položky Statutu hl. města Prahy, kterými stěžovatel argumentuje též v kasační stížnosti, na jeho věc vůbec nedopadají (stručně řečeno položky se vůbec netýkají provozu na silnicích a přestupků páchaných v souvislosti s provozem).

D. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a správně vyhodnotily význam dopravních značek

[11] Stěžovatel vytýká městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, že magistrát nesprávně posoudil skutkový stav ohledně přestupku ze dne 18. 3. 2019. Stěžovatel zejména zdůrazňuje, že se soud nevyjádřil k námitce, že stěžovatel jiná vozidla při přejezdění z jednoho pruhu do jiného jízdního pruhu neohrozil. NSS k tomu může jen říci, že to není pravda. Městský soud se touto námitkou detailně zabýval v bodu 72 rozsudku, a to mj. s odkazem na kamerové záznamy o spáchání přestupku.

[12] Stěžovatel sice opětovně zpochybňuje též význam vodorovných dopravních značek, které porušil a na jejichž základě mu magistrát uložil pokutu. Oproti žalobním námitkám však svou argumentaci nijak nerozvíjí, proto NSS stěžovatele v detailech odkazuje na body

73 až 75 napadeného rozsudku, kde městský soud stěžovateli vše přehledně vysvětlil, a to včetně grafického znázornění sporných značení.

E. Údajné zadržetí řidičského průkazu na Filipínách

[13] Stěžovatel u sebe neměl dne 5. 4. 2019 řidičský průkaz. Teprve v řízení před městským soudem (pomine-li NSS zmínku stěžovatele před zasahujícími policisty, na což však stěžovatel nenařadil ani v řízení před magistrátem, ani v řízení odvolacím) se začal bránit, že mu řidičský průkaz protiprávně zadržuje policie na Filipínách. Městský soud odmítl v tomto ohledu provádět dokazování. NSS s městským soudem souhlasí. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že řidič motorového vozidla *musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz*. Stěžovatel u sebe řidičský průkaz neměl. Proč ho neměl je bez významu. Stěžovatel neměl v dané situaci vůbec usedat za volant. Důkazy, kterými (až před městským soudem) stěžovatel prokazoval snahu získat řidičský průkaz zpět, proto správně považoval městský soud za bezvýznamné.

F. K otázce dostatečnosti odůvodnění trestu

[14] NSS nesouhlasí se stěžovatelem ani v námitce nedostatečného odůvodnění výše uložené sankce. Městský soud se rovněž s touto námitkou dostatečně vypořádal a odkázal na příslušnou pasáž rozhodnutí magistrátu, který náležitě zhodnotil všechny pro věc významné okolnosti (viz body 82 a 83 napadeného rozsudku městského soudu, s odkazem na s. 5 a 6 rozhodnutí magistrátu). Stěžovatel se mýlí, pokud si myslí, že správní orgán byl povinen ve svém rozhodnutí posoudit každé jednotlivé kritérium uvedené v § 37 a § 38 přestupkového zákona. Jak již NSS opakovaně vysvětlil, výčet okolností, k nimž správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu přihlíží, je demonstrativní. Správní orgán musí zhodnotit všechny podstatné okolnosti, není ale povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 5. 2020, čj. 9 As 246/2019-58, bod 37, nebo ze dne 20. 5. 2021, čj. 1 As 373/2020-40, bod 24).

[15] Úvaha stěžovatele, že nelze přihlížet k jeho starším přestupkům, je v přímém rozporu s § 40 písm. c) přestupkového zákona, který jako přitěžující okolnost zavedl přestupkovou recidivu. Magistrát vzal správně do úvahy, že stěžovatel je v oblasti dopravních přestupků recidivistou. Tomu přizpůsobil též výši trestu u horní hranice, která v daném případě připadala do úvahy. NSS odkazuje stěžovatele na body 83 a 84 napadeného rozsudku.

[16] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu